

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/135/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514209055
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2514209055.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v spore žalobcu: E. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XX, G., proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, o neplatnosť úverovej zmluvy a zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 16. januára 2019, č.k. 14C/275/2014-82, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie výrokom I. určil, že úverová zmluva č. 207300484 zo dňa 03.05.2012 uzavretá medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovanou ako veriteľkou je neplatná, výrokom II. súd zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava, IČO: 35 922 761, sp. zn. SR 06959/14 zo dňa 29.10.2014, a výrokom III. žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil aplikáciou ustanovení § 1 ods. 2, § 497 zákona č. 513/1991 Z.z. Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 1 až 3, ods. 5, § 54 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Z.z. Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 1, § 40 ods. 1, § 41 ods. 1 a § 54 ods. 1 zákona č. 243/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, vecne súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca uzavrel so žalovanou dňa 03.05.2012 Zmluvu o úvere č. 207300484 a súčasne Rozhodcovskú zmluvu z toho istého dňa, v ktorej sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú zo Zmluvy budú riešené Stálym rozhodcovským súdom. Žalobca v konaní predložil aj Rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, ktorým bol zaviazaný v prospech žalovanej na zaplatenie istiny vo výške 66 eur, známeho úroku vo výške 30,91 eur, poplatku 142,80 eur, úroku vo výške 32% ročne zo sumy 66 eur od 11.10.2012 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 208,80 eur od 16.01.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania. Z formy a obsahu Zmluvy je zrejmé, že sa jedná o tzv. formulárovú zmluvu, ktorej predtlač formulára mala žalovaná ako veriteľ už pripravenú a dopisovala do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa žalobcu ako dlžníka, ktorý obsah zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohol ovplyvniť. Je nepochybné, že ide v danom prípade ide spotrebiteľský úver podľa cit. zák. č. 129/2010 Z.z.. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 250 eur, ktorý sa žalobca zaviazal vrátiť spolu s poplatkom vo výške 210 eur, t.j. celkovo 460 eur v 10 mesačných splátkach po 46 eur. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) bola vyjadrená ako 331,65%. Súd prvej inštancie porovnaním s priemernými úrokovými mierami pri spotrebiteľských úveroch v uvedenom období zistil, že v zmluve dohodnutá úroková miera viac ako 10-násobne prevyšuje

priemernú mieru úrokov z úverov poskytovaných bankami v danom období. Súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 31.07.2009 sp. zn. 1MCdo/1/2009, v ktorom vyslovil právny názor, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, a právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný, pričom o takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Podporne poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 05. 11. 2014 sp. zn. 3Co/114/2014, z ktorého vyplýva, že výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie považoval v Zmluve dohodnutý úrok neprímerane vysoký, priečiaci sa dobrým mravom, ktorá okolnosť spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Za týchto okolností je potrebné považovať dohodu o výške úrokov za absolútne neplatnú v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1, 5 OZ a v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 OZ. Odplata za úver je rozhodujúcim kvalifikačným kritériom úverovej zmluvy a pokiaľ dohoda o odplate je neplatná, úverová zmluva stráca svoje opodstatnenie. Nakoľko v zmysle § 11 ods. 4 ZoSÚ sa žalobca z pozície spotrebiteľa domáhal určenia neplatnosti predmetnej spotrebiteľskej úverovej zmluvy, súd mu s poukazom na vyššie uvedené, vyhovel.

3. Súd prvej inštancie mal tiež za to, že Rozhodcovská zmluva, hoci sa nachádza na samostatnej listine, je súčasťou formulárovej zmluvy a jej podpísanie znemožňuje voľbu spotrebiteľa rozhodnúť spor pred všeobecným súdom. Súd ju vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, keď je nepochybné, že v danom prípade došlo k vypísaniu formulárovej zmluvy, kde dlžník (žalobca) uviedol len svoje osobné údaje a ostatné náležitosti boli predformulované a stanovené žalovanou bez toho, aby ich žalobca mohol akokoľvek ovplyvniť. Predmetná rozhodcovská zmluva nebola žalobcovi ponúknutá ako alternatíva, ale ako podmienka a nevyhnutná súčasť kontraktáčného procesu. V dôsledku neplatnosti Rozhodcovskej zmluvy bolo v rozhodcovskom konaní o nároku žalovanej ako veriteľky rozhodnuté orgánom, ktorý na rozhodnutie nemal oprávnenie. Súd preto žalobcovi vyhovel aj v časti žaloby o zrušenie Rozhodcovského rozsudku a to podľa ust. § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, keď zistil, že sú dané dôvody na jeho zrušenie a žaloba bola podaná v zákonom stanovenej lehote.

4. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a čl. 17 CSP a v spore úspešnému žalobcovi, ktorému žiadne trovy konania nevznikli, nárok na ich náhradu voči žalovanej nepriznal.

5. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Za mylný považovala záver súdu o neplatnosti zmluvy o úvere. Podľa ust. § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, t.j. súd môže určiť za neplatné jednotlivé neprijateľné podmienky, avšak toto ustanovenie neumožňuje súdu určiť neplatnosť celej zmluvy pre existenciu neprijateľných podmienok (pričom žalovaný odmieta posúdenie zmluvy ako spotrebiteľskej). Navyše podľa § 41 OZ, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu nevyplýva, že túto nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Tiež odvolateľ poukazuje na judikatúru ústavného súdu, v zmysle ktorej treba uprednostniť výklad zachovávajúci platnosť právneho úkonu pred výkladom platnosť popierajúcim. Odvolateľ poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vydaný dňa 15.03.2012 v prejudiciálnom konaní vo veci C-453/10 Pereničová, Perenič proti S.O.S. Financ spol. s r.o., aplikovateľný aj na predmetný spor, kde Súdny dvor rozhodol, že článok 6 ods. 1 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že pri posudzovaní otázky, či zmluva uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá obsahuje jednu alebo viacero nekalých podmienok, môže bez uvedených podmienok naďalej existovať, sa súd, ktorý o veci rozhoduje, nemôže opierať len o prípadnú výhodnosť vyhlásenia neplatnosti dotknutej zmluvy ako celku pre jednu zo zmluvných strán, v tomto prípade spotrebiteľa. Tiež v tomto rozsudku Súdny dvor uviedol, že cieľom sledovaným normotvorcom únie v rámci Smernice je nastoliť rovnováhu zmluvných strán, pričom sa má v zásade zachovať platnosť zmluvy ako celku a nie vyhlásiť za neplatné všetky zmluvy, ktoré obsahujú nekalé podmienky. Vyhlásenie neplatnosti celej zmluvy o úvere tak, ako to navrhuje žalobca, teda nemá oporu v ustanoveniach vnútroštátneho ani európskeho práva. V tejto súvislosti odkazuje žalovaná aj na rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 9C/150/2014, rozsudok Okresného súdu Malacky sp.zn. 6C/129/2016, ktoré sa otázkou platnosti zmluvy zaoberali. Pokiaľ ide o predmetnú

rozhodcovskú zmluvu, ide o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania, čiže je zrejmé, že nie je daná výlučnosť rozhodcovského súdu a žalobca mal možnosť v prípade nespokojnosti obrátiť sa na všeobecný súd. Pri posudzovaní rozhodcovskej zmluvy odkazuje odvolateľka na rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp.zn. 14C/214/2014, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2Co/107/2015, rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 12Cb/114/2014, ako aj rozhodnutia ďalších okresných súdov (OS Banská Bystrica sp.zn. 2Er/1464/2015, rozsudok OS Svidník sp.zn. 6C/176/2014-75). Aj podľa odbornej literatúry rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je pre spotrebiteľa nevýhradná (teda dáva mu možnosť vždy sa pred podaním žaloby proti dodávateľovi rozhodnúť či ju podá na všeobecnom alebo rozhodcovskom súde) nebude dotknutá ustanovením § 53 ods. 4 písm. r) OZ. Žalovaná odmieta akékoľvek argumenty žalobcu, ktoré majú evokovať stav, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, nakoľko rozhodcovská zmluva nie je uzatváraná vždy. Ide teda o individuálne dojednanú podmienku, v prípade ktorej nemôže ísť o podmienku neprijateľnú. Navyše z dôvodu existencie samostatného dokumentu má klient na výber či sa rozhodcovského konania zúčastní, alebo nie. Je navyše logické, že pokiaľ by zo strany spotrebiteľa došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, bude to práve dodávateľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán. Platnosť právneho úkonu treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môže ale nemusia nastať po jeho uzavretí. Dôležité je to, či zmluva v čase jej uzavretia sama o sebe umožňuje alebo neumožňuje spotrebiteľovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Žalovaná je presvedčená, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne a nemožno mať žiadne pochybnosti o jej legitímnosti. Prípustnosť rozhodcovského konania pritom vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov. Ak rozhodcovskú zmluvu žiadateľ o úver neuzavrie, eventuálny spor zo zmluvy o úvere sa bude riešiť súdnou cestou. V predmetnom prípade bola uzatvorená rozhodcovská zmluva na samostatnom liste papiera, zároveň žalobca svojím podpisom vyhlásil, že s uzatvorením rozhodcovskej zmluvy súhlasí a vyhlásil, že bol pred uzatvorením zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch uzavretia tejto rozhodcovskej zmluvy. Vzhľadom na uvedené žalovaná navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

6. Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

7. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

8. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 14C/275/2014 bolo určenie neplatnosti úverovej zmluvy a zrušenie rozhodcovského rozsudku. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel, keď určil, že predmetná úverová zmluva je neplatná, zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 06959/14 zo dňa 29.10.2014 a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

9. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti už uvedeného sa potom žiada dodať len nasledovné:

10. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti predmetnej úverovej zmluvy. V tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vo

svojom rozhodnutí sp.zn. 1 M Cdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009 konštatoval, že hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.

11. Pokiaľ odvolateľ namietal, že vyhlásenie neplatnosti celej zmluvy o úvere ako celku nemá žiadnu oporu v ustanoveniach vnútroštátneho a ani európskeho práva, treba pripomenúť, že dohoda na úroku je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere v zmysle § 497 Obchodného zákonníka. To znamená, že v prípade, ak zákonu alebo dobrým mravom odporuje zmluva v časti odplaty a úrokov, je nutné tento dôvod neplatnosti vzťahovať na celú zmluvu a v takomto prípade neplatnou je zmluva o spotrebiteľskom úvere ako celok, nakoľko odplata a úroky sú podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Obdobný názor vyplýva aj z rozhodnutí iných krajských súdov SR (napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/293/2017 zo dňa 25.09.2018).

12. V preskúvanom prípade, vychádzajúc z obsahu zmluvy o úvere, úrok z úveru vyčíslený v sume 210 eur na základe prepočtu súdu prekročil úroveň 100 % p.a.. Naproti tomu z údajov NBS o priemerných úrokových mierach z úverov vyplýva, že priemerná úroková miera pre domácnosti, spotrebiteľské a ostatné úvery, do 1 roka, za máj 2012 činila 7,93 % p.a.. Z uvedených skutočností je zrejmé, že dohoda o úroku je pre rozpor s dobrými mravmi neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, čo spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy o úvere.

13. Odvolateľ tiež namietal, že sa nejedná o zmluvu spotrebiteľskú, táto výhrada je však rovnako nedôvodná. Predložená zmluva o úvere bola uzatvorená medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Žalovaná v pozícii veriteľa uzatvárala zmluvu o úvere v rámci predmetu obchodnej činnosti a žalobca v pozícii dlžníka uzatváral zmluvu o úvere za iným účelom ako výkon podnikateľskej činnosti, zároveň žalobca je v zmluve o úvere označený identifikačnými údajmi ako rodné číslo, číslo OP a adresa trvalého pobytu, čo je typické označenie fyzickej osoby - nepodnikateľa. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že tu celkom nepochybne ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka.

14. Odvolateľ namietal aj závery prvoinštančného súdu v otázkach posúdenia Rozhodcovskej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu dňa 03.05.2012. Nemožno však súhlasiť s tvrdením odvolateľa, že by táto zmluva spĺňala všetky náležitosti podľa platných právnych predpisov v čase jej uzatvorenia. V tomto prípade totiž možnosť alternatívnej voľby medzi právomocou rozhodcovského a všeobecného súdu, ktorá voľba prislúcha iba tomu, kto podáva žalobu, je iba formálna, iluzórna a zodpovedá len záujmom dodávateľa. V rozhodcovskej zmluve dodávateľ vopred zvolil konkrétny rozhodcovský súd. Nedá sa stotožniť ani s tvrdením, že rozhodcovská zmluva je individuálne dohodnutá, nakoľko je vyhotovená na formulári, ktorý obsahuje predtlačný text, do ktorého sa dopĺňali len identifikačné údaje spotrebiteľa, identifikačné údaje zmluvy o úvere, dátum podpisu a podpisy. Zo spôsobu uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy nie je možné odvodiť, že žalobca mal možnosť ponúknutý návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy buď prijať alebo odmietnuť. V zmysle § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka dôkazné bremeno o individuálnom dojednaní rozhodcovskej zmluvy so spotrebiteľom spočíva na žalovanej, ktorá však v tomto smere nepredložila žiadne dôkazy.

15. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 237/2013 zo dňa 30.9.2015, v ktorom sa okrem iného uvádza: „K právnemu posúdeniu rozhodcovskej doložky s takýmto (a obdobným) obsahom už najvyšší súd zaujal právne závery v množstve svojich rozhodnutí, v ktorých konštatoval, že takáto rozhodcovská doložka je neprijateľná a neplatná zmluvná podmienka, ktorá v neprospech spotrebiteľa spôsobuje značnú nerovnováhu v ich právach a povinnostiach, lebo od spotrebiteľa fakticky vyžaduje, aby sa podriadil výlučne rozhodcovskému konaniu. Na neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky nič nemení ani to, že umožňuje alternatívnu voľbu medzi právomocou rozhodcovského a všeobecného súdu, nakoľko táto voľba prislúcha iba žalujúcemu a nie je možné ju následne zmeniť. S prihliadnutím na povahu daného právneho vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom je preto možné konštatovať, že takáto „voľba“ právomoci je iba formálna, iluzórna a zodpovedá len záujmom dodávateľa (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1ECdo 12/2014, 2 ECdo 147/2013, 3 Cdo 13/2013, 4 ECdo 92/2014, 5 Cdo 44/2013, 6ECdo 184/2013).“

16. Vychádzajúc z uvedeného, keďže odvolacie dôvody žalovaného neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnúť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v plnom rozsahu za použitia § 387 ods. 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil s tým, že v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

17. V odvolacom konaní plne úspešný žalobca má v zásade voči žalovanej v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, keďže však tento bol v odvolacom konaní nečinný a žiadne trovy mu tak nevznikli, odvolací súd vedený zásadou hospodárnosti konania s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a rozhodol tak, že sa mu nárok na náhradu trov nepriznáva.

18. Senát odvolacieho súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).